

POZEMNÍ VOJSKO URČENÉ PRO OBRANU V ROCE 2000

V současné době probíhá v naší společnosti diskuse na několika úrovních, jak by měla v blízké budoucnosti vypadat naše armáda. O tomto problému bylo řečeno i napsáno v posledním čase mnoho. Proto redakce časopisu Vás chce v redakčním článku seznámit, jak se na proces přeměny v italské armádě dívá v časopisu Rivista militare autor studie Domenico Corcione. Myslíme si, že tato informace poskytne čtenářům možnost srovnání, jak je tato otázka řešena u nás a jak v italské armádě.

Jak má vypadat pozemní vojsko určené pro obranu v roce 2000 je jedním z typických předmětů diskusí v posledních letech nejen mezi vojenskými odborníky. Jde o ujasnění strukturálních, z minulosti zděděných nedostatků, o celkový pohled dokazující dobrou vůli v přítomnosti a o optimističtější předpověď budoucnosti, spočívající na více méně odůvodněných charakteristikách.

Vojenští odborníci jednotlivých států dnes již plně prohlašují, že pozemní vojsko roku 2000 nepatří budoucnosti, protože čas potřebný k vytvoření takového složitého nástroje se musí počítat na roky a počet let, který nás dělí od výše uvedeného data je velmi malý. Proto to je velmi aktuální téma. Pozemní vojsko roku 2000 musí již být připravováno a mělo by požadovat téměř okamžité provedení výměru a rozhodnutí.

Aby bylo dosaženo tohoto cíle, je nutné, aby ideje a záměry byly zcela jasné. Netýká se to technických hledisek, ta jsou již dobře definována, pokud jde o výběr a programy, ale jde o požadavek bezpečnosti a obrany, tj. lidských a finančních zdrojů, jichž musí být použito.

Po tom, co byly definovány operační možnosti výběru stanovené pro vytvoření toho, co bude za několik let pozemním vojskem roku 2000, nestačí říci, co bylo uděláno a co ještě zbývá udělat; je nutné říci, zda pozemní vojsko, jež bude vytvořeno k tomuto datu, bude odpovídat nástroji, který je považován národem za nezbytný k zajištění své bezpečnosti.

Přehled současných názorů, třebaže rozdílných je účelný přinejmenším ze dvou vážných důvodů: předně, aby se pozemní vojsko a ozbrojené síly jako celek opíraly o široký souhlas; za druhé, aby bylo možné činit rozhodnutí týkající se vývoje a v případě potřeby změn, slučitelná s vnější potřebou bezpečnosti podle spojenectvích závazků a vnitřní potřebou.

Vždy je nutné mít na mysli, že pozemní vojsko je věrohodným výrazem národního společenství, ze kterého čerpá svoje morální podněty a jehož zdroje umožňují, aby celá organizace existovala, působila v podmínkách soutěže, nebo-li, vyjádřeno vojenským výrazem, aby byla spolehlivá a věrohodná.

Při pohledu nazpět můžeme zjistit, že i italská pozemní vojska měla tři důležité období výstavby, která charakterizovala vývoj pozemního vojska od konce druhé světové války až po dnešní dny:

- období rekonstrukce a rozvoje od roku 1945 do roku 1954,
- vnitřní reorganizace od roku 1955 do roku 1974,
- změna struktury od roku 1974 do roku 1984.

Když vynecháme období výstavby ozbrojených sil do konce roku 1984 a zaměříme se na další období, tak vidíme, že pozemní vojsko se neustále muselo přizpůsobovat rozpočtovým nedostatkům, které ovlivňovaly především teritoriální zabezpečovací útvary, za účelem získat lidské a finanční zdroje pro použití k prioritním požadavkům operační složky. To však představuje několik funkčních nedostatků, na jejichž odstranění pracují vojenští odborníci v rámci úzkých mezi disponibilních zdrojů.

Současné nedostatky, které se týkají oblasti pohyblivosti, pozemní palebné podpory, protitankové a protiletectvé obrany, velení a řízení značně ovlivňují míru věrohodnosti nástroje, což závisí na velikosti ohrožení.

Minulost umožňuje zároveň zhodnotit závažnost sociálních a ekonomických tlaků, které jsou základem vojenských možností výběru, jakož i dnešní strukturální funkční nerovnováhy pozemního vojska.

Není možné i zapomenout na přetrvávající doposud chybné chápání, podle kterého snížení rozpočtu mají být uskutečňována zejména u lidské složky, která je nejméně nákladná, a proto vyžaduje velké oběti při velmi skromných úsporách.

Nyní nebereme v úvahu skutečnost, že bojová plavidla, letadla nebo tanky, tj. nejdražší prostředky, potřebují pro svoje bojové použití muže. Proto je počet mužů považován za nezávisle proměnnou, do níž je možné zasahovat bez souvislosti se zbytkem nástroje. Takto do vojenské oblasti je přijímána metoda zásahu, která je pro italský národ typická, protože umožňuje dosahovat okamžitých, i když skromných úspor. Ze střednědobého nebo dlouhodobého hlediska projeví veškerou neúčinnost, neboť ponechávají nevyřešeny funkční a strukturální problémy, které jsou ale problémy doopravdy skutečnými.

Za této nepříliš příznivé situace máme nyní čelit pozitivnímu vývoji ve vztazích východ – západ, který vyvolal změny názorů také v Itálii.

Současné požadavky a návrhy pro změny italských ozbrojených sil

Na neštěstí domácí politicko-sociální signály, které se týkají bezpečnosti neposkytují dokonalejší porozumění skutečnosti, ale naopak zvyšují jenom zmatek.

Prvým symptomem je skutečnost, že více méně generalisovaný syndrom ochabujícího vnímání ohrožení je italskými partnery v NATO posuzován velmi rozdílně. Zatímco ve zbytku Evropy jsme svědky opatrné reakce sledující vzájemné snížení sil, kterého má být smluvně dosaženo na nižších úrovních, v Itálii, kde bylo chápání ohrožení vždy nižší a omezené na několik málo "znalců", existovala ničím neodůvodněná špička emocionálního pacifismu, reakce typu **všichni zpátky** domů posilovaná vysokou obrazotvorností hromadných sdělovacích prostředků.

Druhý prvek, o kterém autor pojednává, je, že pro rozmanitost odzbrojovacích iniciativ a z nich vyplývajících návrhů, které budou mít značné důsledky, protože souvisí s úsporami vojenských výdajů a snížením napětí mezi Spojenými státy americkými a Sovětským svazem.

Možné ekonomické výhody bezesporu přispěly k tomu, že Sovětský svaz souhlasil se snížením napětí a našel souhlas Spojených států, které jsou zatěžovány zvyšujícím se břemenem konfrontace a uklidnil ostatní členy NATO, kteří nemají takové velké finanční výdaje. Máme-li na mysli, že (všeobecně řečeno) myšlenka úspory zdrojů je základem současné proměnlivosti a že v posledních čtyřiceti letech Itálie ukázala pravou snahu o úspory (tak velkou, že dnes je členem

NATO, který vydává nejméně na svou bezpečnost), je obtížné pochopit, jak mohou existovat proto návrhy na změny v ozbrojených silách, jež vyžadují vyšší výdaje než nyní.

Vyskytly se dva návrhy na to, jak mají vypadat budoucí ozbrojené síly. Jedním z nich je **na vytvoření profesionálních ozbrojených sil se sníženým počtem, avšak s prvotřídním výcvikem, prostředky a technikou**. Existují pro něj nejméně dva aspekty, nad nimiž je nutné se zamyslet. Ten první vyplývá ze skutečnosti, že zkušenosti prozatím s dobrovolníky dokazují, že v Itálii není dostatek dobrovolníků. Je nutno uvést, že se armádě nepodařilo získat ani malé procento stanovené pro současné početní stavy. Druhý důvod je takový, že zvyšování kvality je konstantním požadavkem vynucovaným vývojem techniky a není, jak se před nedávnem často tvrdilo, přijatelnou protiváhou ke snížení sil. Zdokonalení kvality nás nevede do lepších nebo příznivějších podmínek ve vztahu k jiným státům, protože všechny státy, které jsou odhodlány zajistit svou bezpečnost, jsou vybaveny moderními prostředky. Modernizace je pro každou organizaci daní za účinnost, a tato daň, stejně jako všechny daně není-li zaplacená včas, dříve nebo později předloží účet se zpětnou platností. Může být považována za protiváhu množství pouze při působení výjimečných přírůstků, které pak přesahují národní možnosti a jsou také v rozporu s myšlenkou o úsporách na základě těchto úvah.

Při vyloučení všech jiných úvah etického a technického druhu, je skutečností, že ti, kteří požadují profesionální armádu a rychlá zdokonalování kvality, musejí pochopit, že je zapotřebí větších zdrojů pro obranu, což to je nepravděpodobné, a také v rozporu s důvody považovanými za základ změn.

Jsou také umírněnější, i když méně ucelené názory, které požadují zvýšení množství a kvality dobrovolníků jako protiváhu ke zkrácení doby základní služby.

Toto zvýšení není a v budoucnosti asi nebude snadné, protože pouze malá část obyvatelstva je pro dobrovolnou vojenskou službu. S tímto postojem je možné setkat se jen mezi lidmi, které jejich nízká kulturní úroveň zbavuje jiných alternativ. Další dobrovolné organizace jako např. policie, četnictvo, hasiči atd. získávají snadněji dobrovolníky než ozbrojené síly.

Výsledkem toho je, že za současné situace lepší kvalita disponibilních početních stavů odpovídá osobám odvedeným na základě branné pohotovosti a nikoli dobrovolníkům.

Zvýšení počtu dobrovolníků (o něž se stále armádou usiluje) a zkrácení služby vojáků odvedených na základě branné povinnosti by znamenalo používání dobrovolníků k plnění taktických úkolů, čímž by byli branci (vojáci základní služby), tj. nejlepší personál, omezeni na plnění většinou podpůrných úkolů.

Důsledky takového řešení by byly znatelné v rámci ozbrojených sil i mimo ně. Např. postačí uvážít, že vyšší podíl dobrovolníků by nadále proudil ze sociálně slabých ekonomických oblastí země, které mají vysoký podíl nezaměstnanosti, to jest z jihu.

Na žádosti o zkrácení vojenské základní služby, je možné odpovědět tím, že by každé zkrácení základní služby v současné době vytvořilo závažné negativní důsledky. Předně pokud jde o náklady, eventuální zkrácení služby ze 12 na 9 nebo 6 měsíců zahrnuje odivání, vybavení a výcvik úměrně vyššího počtu vojáků během roku. Mimo to, požadovaná disponibilita způsobilých dobrovolníků (fyzicky, psychologicky a kulturně) reálně existuje. Dále, toto řešení by neskončovalo s údajnou frustrací vojáků povoláných na základě všeobecné branné povinnosti, vznikající

v podstatě ze skutečnosti, že musí nastoupit do armády bez ohledu na to, jak dlouho bude služba trvat.

A ještě, soustavnou stížností je, že armáda je málo odborná, že je ztrátou času pro naše vojáky a neposkytuje jim patřičný výcvik. Avšak je-li to pravda, co můžeme očekávat od zkrácené služby?

Ti, kteří podporují takovou službu, mají zajisté na mysli šest měsíců intenzivního výcviku, avšak aby tohoto bylo dosaženo, tak by bylo zapotřebí více střelnic, cvičišť, prostředků a nekonečné množství munice atd. Je to souhrn podmínek, které jsou v příkrém rozporu s tím, co Itálie může ozbrojeným silám poskytnout. Kromě toho každý ví, že šestiměsíční služba by v nejlepším případě vychovávala pouze „sezónní“ vojáky vycvičené buď pro léto nebo zimu.

Ve skutečnosti za současné situace, kdy každé cvičení se setkává s dosti značným protestem nebo s nesnášenlivostí širokých vrstev obyvatelstva, každý voják, konající zkrácenou vojenskou službu podle zákona o všeobecné branné povinnosti, by ze služby odcházel s tím, že by uměl méně než jeho předchůdce, při relativní frustraci, a při dosti vyšších nákladech.

Proto autor článku zdůrazňuje, že kdyby byl personál konající službu na základě všeobecné branné povinnosti, zařazen k plnění taktických úkolů po kratší období než nyní, bojové možnosti pozemního vojska by se pravděpodobně snížily. Důsledky pro věrohodnost vojenského nástroje jsou zřejmé a všechny jsou negativní ve světle současných úkolů italských ozbrojených sil a jejich úlohy v rámci atlantické aliance. Tímto odvoláním se na pakt NATO je nutné zdůraznit skutečnost, že každé rozhodnutí, které se týká obranného úsilí nemůže ignorovat mezinárodní situaci, jehož je Itálie na základě vlastního rozhodnutí součástí.

Je toho však více, evropská aliance postupuje k nejzazšímu termínu roku 1992, kdy by finanční a ekonomické sdružení mohlo být počátkem skutečného politického a obranného sjednocení. Na mnoha místech, v autoritativních fórech je vykonáván nátlak na výraznější a specifickou evropskou úlohu v bezpečnostních otázkách, který je logickým důsledkem snižování vojenské konfrontace mezi Spojenými státy a Sovětským svazem na našem kontinentu. Tento trend od italské strany vyžaduje vojenskou strukturu, která by odpovídala její politické a ekonomické úloze, byla stejnorodou s vojenskou strukturou jiných zemí, pokud jde o kvantitu i kvalitu personálu a bojových možností. Uvažovat nyní o snížení délky vojenské služby na šest měsíců by způsobilo, že bychom byli k výše uvedenému termínu nepřipraveni a že Itálie by nebyla v rovnováze. Tím by se vystavovala nebezpečí, že zůstane pozadu, což by bylo i velmi nepopulární mezi obyvatelstvem státu.

Dále probíhá diskuse v celé zemi na několika úrovních, v níž jde o důležité předměty obrany v různých oblastech až po samotné struktury a úkoly ozbrojených sil. K tomu se řadí mnoho předpovědí a návrhů, které často nemají nic společného se skutečnou bezpečnostní politikou. Důsledkem toho pak je, že předmět obrany není brán vážně a že pak není považován za skutečný problém. To přivádí k úsudku, že v Itálii úroveň chápání ohrožení poklesla, a tak jsme svědky všeobecného odmítání postavit se tváří v tvář realitě problému bezpečnosti.

Milníky na základě vývoje

Když známe některé objektivní nedostatky armády a určitý ideologický zmatek charakterizující současné období, který je překážkou lepšího porozumění mezi

zemí a ozbrojenými silami, zdá se přesto, že je možné vytyčit a rozpoznat základní prvky, na kterých se názory všeobecně sjednotí a jež představují milníky procesu vývoje ozbrojených sil. Těmito prvky jsou:

- zachování Ústavy a smluv na úrovni NATO i Evropy,
- národní souhlas se současným procesem odzbrojení,
- vůle snížit výdaje na zbrojení,
- požadavek veřejného mínění o respekt a souhlas,
- absolutně nezbytná úloha, kterou budou ozbrojené síly mít v geopolitických souvislostech roku 2000.

Tyto prvky ve svém souhrnu umožňují odborníkům na vojenské otázky předvídat, že i nadále bude v Itálii povinná vojenská služba, která bude snad přístupná i ženám. Počítá se s tím, že půjde o její kombinaci s dobrovolníky pro plnění těch úkolů, které vyžadují dobu výkonu služby delší než vyšší odbornost.

Proto je nutné usilovat o zvýšení počtu dobrovolníků, to ale není a nebude vůbec lehké. Možným řešením problému by mohlo být poskytování odborného civilního výcviku dobrovolníkům s následujícím přednostním přijetím do státní služby nebo do průmyslu. Zdá se, že se to setká se souhlasem individuálních nadějí i pracovníků národního hospodářství, které má vždy nedostatek odborně připravených dělníků. Současnost poskytuje v tomto směru možný cíl dobrovolníkům po skončení jejich služby.

Mimo to vojenští odborníci, ale i vysocí politici a vládní představitelé požadují, aby armáda byla udržována na úrovni dobré připravenosti, protože snížená věrohodnost použití jaderných zbraní (která je pro současné období charakteristická) předpokládá obnovení významu konvenčních zbraní. Toto opatření vyžaduje delší dobu služby a vyšší náklady. Vyšší náklady jsou nepopulární a výzkumy veřejného mínění o této otázce, které byly dosud uskutečňovány, jsou neprodyšně uzavřeny do zásuvek. Aniž by byl zvyšován počet konvenčních zbraní se zdá být nezbytné snižovat pozemní vojsko na velmi nízkou úroveň pokud jde o velikost, jednak protože je ověřenou levnou organizací, připravenou pro všechny případy nouze, která v zemi nemá sobě rovné, a taky z toho důvodu, že operační úloha ozbrojených sil a pozemního vojska v roce 2000 zůstane důležitá zvláště vzhledem k tomu, že potenciální ohrožení stále existuje.

Je pravda, že se vztahy východ – západ zlepšují. Nelze opomenout, že ničení jaderných zbraní, stále jako snižování výzbroje jsou pomalé a rozporné procesy. Kromě toho, nejděchotlivější stadium odzbrojení teprve přijde, a to verifikace, která bude následovat po podepsání dohod, když bude nutné snižovat, organizovat, kontrolovat, zajišťovat a zabezpečit novou rovnováhu na nejnižší úrovni, již by všichni respektovali.

V téže době, kdy nastává zmírňování napětí mezi východem a západem na středoevropském válcíšti, jež by bylo provázáno značným snížením možné konfrontace mezi oběma velmocemi v oblasti, by mohlo poskytnout nový prostor a sílu nacionalistickým snahám, které se nyní zdají být spoutány, ale nikoli usmířeny, se všemi přímými a nepřímými důsledky pro stabilitu oblasti, pro ekonomiku a vývoj Itálie. Proto problémy týkající se národních zájmů souvisejících se Středomořím setrvávají a budou pravděpodobně existovat i nadále, a to naléhavě vyžaduje připravovat věrohodnou reakci, která je jak politická, tak vojenská.

Mimo to jsou i jiné úkoly, jak se ukázalo, neméně důležité. Například uvnitř země – pomoc při pohromách a udržování veřejného pořádku; – v zahraničí schopnost pokračovat v zajišťování úlohy zprostředkovatele a udržování míru, kterou Itálie na mezinárodním poli již dlouho úspěšně plnila.

Jestliže je tato úloha plněna ozbrojenými silami, potom programová směrnice stanoví:

- udržování odstrašovacích možností v souladu s vývojem mezinárodní strategické situace,
- v případě dalšího snižování vojsk a zbraní, jak postupně probíhá každý rok (tento rok snížení o 16 000 mužů), cílevědomé zásahy v oblastech relativního přebytku (ústřední organizace a týl, jednotlivé správy, vojenské školy a výcviková zařízení) a konečně snížení nebo omezení kádru některých jednotek druhého sledu,
- postupné přehodnocování mobilizace zaměřené na zásobení jednotek obdobnými zbraněmi a technikou, které mají stávající jednotky,
- vyrovnání dosud existujících funkčních nedostatků a provádění projektů modernizace v souladu se zásobovacími programy, předvídaní (v rámci uvažované finanční disponibility) a další nahrazování v průběhu času,
- zachování současné délky služby alespoň tak dlouho, dokud východní země a členové atlantické aliance neuskuteční podobné podstatné zkrácení.

Jiným důležitým prvkem, který musí být posouzen při předkládání návrhů, jsou disponibilní finanční zdroje. Zdroje, které byly až dosud ozbrojeným silám přidělovány, byly podstatně nižší než u ostatních členů NATO. Je nemožné dělat v této oblasti zázraky. Jestliže, jak se zdá, budou zítřejší ozbrojené síly muset i nadále zajišťovat bezpečnost v podstatě odstrašováním, budou muset být i věrohodné, a to znamená zdroje a souhlas.

Souhlas jako takový není žádným **romantickým požadavkem**, naopak, je nezbytným předpokladem pro nalezení zdrojů, pro užší funkční spojení s ostatními odvětvími státu a prospěšnější přispění (v operační oblasti) části vojenské populace, která je odsouzena k poklesu, zároveň nést zvyšující se odpovědnost a plnit náročnější úkoly.

Nelze se domnívat, že tento souhlas poskytne to, co odpovědným způsobem poskytnout nemůže, naopak musí být získán dosahovanými výsledky, otevřeností a soustavným informováním o tom, co bylo vykonáno, jakož i o důvodech toho, proč je nezbytný.

Pozemní vojsko roku 2000

Výše uvedený nástin umožňuje stanovit zvláštní charakteristiku pozemního vojska roku 2000, jež bude dle předkladu, vzhledem k dnešnímu stavu sníženo a které je nutno učinit funkčním, zároveň dosáhnout toho, aby jeho potřebám bylo vyhověno.

Proto operační složka pozemního vojska může být koncepčně rozdělena na **tři bloky** jednotek, a to na:

- krycí síly pro první sled předsunuté obrany, zvláště na severovýchodě,
- síly, které budou doplněny mobilizací pro zajištění operačních možností a potřebného doplňování,

– pohotovostní síly pro zajištění volnosti jednání a manévru na celém území. Tyto síly budou muset mít všechny potřebné složky, aby byly skutečně účinné za všech možných situací. Jde o nejvyšší organizační a odbornou úroveň, jakož i tak-tickou a strategickou pohyblivost, kvalitu, množství prostředků a materiálu.

Protože snížené vojenské síly mohou být snáze modernizovány malými disponibilními zdroji, dále i vhodná a postupná mobilizace, může poskytnout potřebnou pevnost vojenského nástroje v případě vážného nebezpečí, které může být i dlouhodobé. Kromě toho, zdokonalená funkční vazba s veškerým potencionálem země dodá její úloze plnou věrohodnost a značně zvýší její odstrašovací schopnost. Důvodem, který činí popsané snížení absolutně nezbytné, je nedostatek finančních zdrojů, a to nejen pokud jde o pozemní vojsko, ale i o veškeré ozbrojené síly.

O skutečnosti, že zmenšený nástroj musí i nadále odpovídat úloze, kterou chce Itálie hrát v rámci Severoatlantického paktu i samostatně, musejí rozhodovat politici, kteří jsou za ni odpovědní. Vojenští odborníci přitom budou mít úkol co nejlépe řídit to, co jim bylo svěřeno, přesnými a motivovanými směrnicemi. Je však nezbytné úsilí celého státu, přinejmenším jeho pozornost k tomu, aby bylo dosaženo snižování a zároveň kvalitativní zdokonalování pozemního vojska.

Existují mnohé oblasti zákroků v rámci ozbrojených sil. Např. pokud jde o kvalitu, u níž není možné se nadále smířovat s makroskopickými nedostatky. Musejí být odstraněny všeobecnou reorganizací, která se bude týkat celé armády a nejen, jak tomu bylo v minulosti, téměř výlučně operačních jednotek.

Pokud jde o racionální využívání lidských zdrojů, bude nutné snížit počty orgánů velení, a to také proto, že nynější organizace je, jak se zdá, spoutaná byrokracií. Ideální by bylo, kdybychom byli schopni uskutečňovat vývoj směrem k integrovaným vševojskovým velitelstvím, avšak je zřejmě obtížné uskutečnit v několika málo letech takovou „Kopernikovskou revoluci“, dokud nebyla zjednodušena struktura ozbrojených sil. V této době bude proto nutné operační jednotky posílit personálem. V současnosti se tyto jednotky podobají spíše „prázdným schránkám“, a to pro postupně se zvyšující nedostatek kádrů a soustavné omezování uvažovaných sil.

Uvedená opatření budou považována za velmi nepopulární, protože:

– vojenské kádry jsou vzhledem k běžnému způsobu doplňování v současné době na plných počtech, tento způsob doplňování bude odstraněn, a tak bude i méně prostoru pro generály,

– o místním obyvatelstvu velmi dobře víme, že snížením nebo zrušením velitelství a jednotek dojde k odstranění vzájemně výhodných vztahů a narušení tradic, dále to bude mít vliv i na sociální a ekonomické zájmy jednotlivých správních míst.

Nepopulárnost bude zvýšena i tím, že budou dotčeny technicko-administrativní struktury, bude nutné omezit počty civilních pracovníků. Proto je nutné, aby snížení probíhalo harmonicky a funkčně.

Nyní musíme reorganizovat sami sebe, bez ohledu na to, jaká je současná situace, a zdá se, že nyní máme příležitost učinit tak manažérským způsobem. Znovu je nutné ověřit strukturu, personál a modernizaci ve světle disponibilního sociálního kapitálu (zdroje a výroby, úlohy a úkoly).

Návrh projektu pozemního vojska pro rok 2000 bude nutné skloubit s dnešními potřebami, pokud to bude možné, splnit ty potřeby, které učiní vojenskou službu méně obtížnou, přičemž velení armády chápe, že její **nátlaková povaha** nikdy nebude vyvolávat nadšení. Velení ozbrojených sil jde o regionální doplňování, rozsáhlejší rozdělení břemene plynoucího z používání výcvikových prostorů, jakož i výhod přinášejících vojenskými posádkami po celém státním území.

Projekt pozemního vojska je zaměřen především na hledání vyšší účinnosti v rámci přísné manažerské hospodárnosti a přímějšího dialogu s veřejným míněním, které by mohlo chápat objektivní potřeby obrany.

Ze zahraničních pramenů připravil – MW –

